

O MUSEO DO NADAL

Cada época do ano ten de seu un encanto especial agarimado por un abano de conmemoracións e festividades.

Coma sempre ó remata-lo ano chega o Nadal voando a carón dunha mensaxe de paz e irmandade, de solidariedade e amor lembrándonos dunha apaixonante tradición belenística.

Neste eido o latexo navideño chairego estoupa de popularidade e a sona lévaa a vila lucense de Begonte, que ano tras ano e dende 1972 segue a celebra-la súa vinte edición enchendo de creatividade un recanto do local do centro cultural Xosé Domínguez Guizán, noutrora escola begontina, para artella-lo fermoso Belén Electrónico, un orixinal retablo dunha superficie de arredor de setenta metros cadrados, cheo de diversidade de feiticeiras figurinas.

Un traballo artístico que se reparte un colectivo de quince persoas que co seu inigualable maxín e a súa inventiva crean fastuosos movementos visuais perfectamente sincronizados coas maravillosas paisaxes que configuran un auténtico museo do Nadal, conxugando a tecnoloxía máis moderna coa tradición entrañable desta data.

Mención especial merecen o fundador desta obra, D. Xosé Domínguez Guizán, que dende o ceo olla o seu Belén e que adicou a súa vida ó mesmo; o deseñador D. Xosé Rodríguez Varela, que constrúe e da vida a cada unha das esceas e das figuras, a todo o conxunto artístico en xeral, e tamén nomear a laboura do actual impulsor e incansable continuador D. Xesús Domínguez Guizán, párroco de Begonte.

Na devandita obra de arte teñen cabida dende a etnografía, costumes, oficios e labouras do noso quefacer cotián, combinados coas estampas bíblicas curiosas e entrañables ata as esceas graciosas da vida nunha aldeíña da Terra Chalguesa.

Destaca dun xeito sen igual a grata lembranza á arquitectura rural galega, da man do oficio dos canteiros de Pontevedra; numerosas vivendas e casas coas típicas balconadas e os corredores onde a branca roupa está a secar, un esbelto hórreo, as eiras das casas de labranza adornadas coas medas, o carro, as cabeceiras onde seca o millo, o antergo muíño ubicado na cascada do río Ladra amosa con franqueza a súa utilidade e distribución para moer os cereais coa forza da auga.

Ríndese con xentileza unha homenaxe ós ancestrais oficios da nosa cultura, o afiador ourensán, as incansables tecedeiras doutrora co tear, o ferreiro na súa fragua, o carpinteiro na súa caseta cepillando unha táboa, os alfareiros de Bonxe, o cesteiro, as fiadeiras na roca a voltas co liño...

Os costumes e as tradicións da nosa terra fielmente representadas, a matanza do porco, a típica queimada, o lagar e a elaboración minuciosa do bo viño galego, o magosto, o cabrito asado no espeto, entre outras.

Faise unha recopilación bondadosa dos aspectos relixiosos e añorados da tradición beleñística, a Nai Virxe co Neno Deus arrola que te arrolarás, primeiro nos seus brazos e logo no berce, á súa beira San Xosé ollando ó recén con dozura; a mula e o boi dábanlle calorciño de

perto; os Reis Magos figuran estáticos diante do pesebre para facer as ofrendas do ouro, o incenso e a mirra.

O pesebre, centro estelar do retábulo, represéntase nunha preciosa casa chairega coas lousas no teito e cheminea afumegando sen parar.

Un paraíso artificial concebido para outorgar realce e beleza en función do conxunto artístico onde os costumes, oficios, as paisaxes máis logradas acadan a combinación perfecta dunha aldeia lucense e do pobo bíblico de Xudea agarimado polo cauce fluvial do Ladra.

As condicións climáticas, choiva, treboada, lóstregos e neve, que acadan un eco máxico e alucinante cheo de luminosidade e fantasía coa recente novidade do arco da vella, sucédense nun intre marabilloso cunha duración aproximada de catorce minutos.

A representación comenza co día, a xente dispónse a traballar, cadaquén na súa laboura, a ledicia brinca nos corazóns dos humanos e dos animais amosando a enerxía e vitalidade nos graciosos movementos.

A modiño agáchase o sol e paseniñamente sae o luceiro dourado da noite bailando ó redor das parpadexantes estreliñas.

De pronto estoupa unha boa treboada, amaina e sae o arco da vella cheo de moitas cores, mais a treboada continúa disfrazada de lóstregos, dun ruído espantoso e apresurado.

Primeiro a tempestade e logo a calma acadan a beleza celestial e un manto nevado acariña docemente a paisaxe nevada.

Un anxo beido percorre o ceo e presaxia a nova do nacemento nesta máxica noiteña.

O que podería semellar un recuncho feiticeiro cheo de paz vaise enchendo de vida e ledicia revuldeira nas notas de musicalidade das panxoliñas.

Begonte, o museo do Nadal, abre as súas portas e agarda a feliz recompensa na visita de moitos curiosos e visitantes que desexen vivir un intre maravilloso que só nesta vila se pode acadar.

Ben merece esta entrañable recópilación a nosa garimosa felicitación pola súa laboura, clara testemuña da sensibilidade artística e adicación dunha das obras ben artelladas en Galicia, cunha inesquecible mostra do sentir galego por excelencia.